

Aktuálnost jako „hic et nunc“ / Subjekt a jeho „sídlo“

Přísně filosoficky musíme upřesnit slovo „aktuální“ a „aktuálnost“ na aktuální přítomnost jediné určité jsoucnosti, která právě jakoby rozděluje bylost a budoust pravé události. (Necháme proto stranou to, jak se těchto slov běžně užívá ve smyslu jakési naléhavosti apod.) V tomto našem smyslu tedy je každá konkrétní aktuálnost zároveň místem („bodem“), v něm (či skrze který) dochází k jak k uskutečňování nejbližší budoucí jsoucnosti, tj. jejího příchodu do aktuality, tak k odbourávání (likvidaci, zániku) právě aktuální přítomnosti a jejímu převodu (přechodu) do jsoucnosti nejbližší minulé, „bylé“. A toto místo budeme také označovat jako „subjekt“: subjekt je „místem“, „*toposem*“, kudy přichází nejsoucí a jímž prochází do jsoucnosti, aby okamžitě (tedy v co nejkratší době, nikoli však bodově) aktuálnost opouštělo a přešlo znovu v nejsoucí, tentokrát ovšem ji „bylé“, minulé. Musíme si ovšem přitom stále připomínat, že všechny nejsoucí „jsoucnosti“ (tedy bylé i ještě nenastavší) jsou tímto místem přechodu, tj. „subjektem“ integrovány v celek pravé události. Nejde tedy o žádné pasivní „místo přechodu“, nýbrž o velice aktivní, výkonné centrum, bez něho by se žádná (vyšší než nejnižší) událost vůbec nemohla díť. Dalo by se možná říci, že ona aktuálnost „hic et nunc“ je „sídlem“ subjektu.

(Písek, 121028-1.)